

finde paalidelige, saa kan der opstaae en gjen-  
nemgaaende Forlegenhed. Anderledes vilde det  
derimod være, naar de Vedkommende ikke  
kunde undslaae sig, saa vilde det være let at  
finde Mænd, der ansaaes for paalidelige fra  
begge Sider; men efter Forslaget vil det gaae  
saaledes, at de, som maae anses for de meest  
paalidelige, ville undslaae sig, naar de kunne  
gjøre det, og saa kommer Vanskeligheden. —  
Jeg skal blot endnu med Hensyn til en  
Ytring af den ærede sidste Taler (Sager)  
gjøre ham opmærksom paa, at det, han om-  
talte, er et Punkt, der under Sagens forrige  
Behandling blev anseet for meget væsentligt,  
hvilket han her aabenbart ikke har tillagt en  
saadan Betydning, som man tillagde det den-  
gang, nemlig hvorvidt den Erklæring, der for-  
dres, skal være skriftlig, eller afgives ved en  
trykt Formular. Det var en bestemt Fordring  
fra mange af os, der dengang interesserede  
sig for Sagen, at disse Erklæringer ikke maatte  
afgives gennem trykte Formularer, men skulde  
være skriftlige; thi det ligger nær for at slutte  
— vi vide jo fra, hvad der er skeet i dette Forhold,  
at Udførelsen af disse Forretninger paa mange  
Steder betragtes med stor Eigeysldighed, saa at  
man ikke tillægger dem videre Betydning, men  
blot opretholder Formen; — at, naar Mænd,  
der kan betragte denne Sag som mindre vig-  
tig, blot have at underskrive en trykt Blanket,  
kunne de meget godt komme til at underskrive,  
uden engang at gjenlese den, og uden at  
gjøre sig det flaat, hvilken Erklæring det er,  
de afgive. De kunne ved Bane komme til  
blot at tage Blanketten for sig og underskrive  
den, uden at lægge noie Mærke til de Punk-  
ter, de erklære sig over, hvorimod, naar de  
skulle sætte sig hen og paa Stedet selv skrive  
Erklæringen, vil deres Opmærksomhed drages  
hen til, hvad de skulle erklære sig over. Det  
var af denne Grund, at man sidst bestemt  
holdt paa, at disse Erklæringer ikke turde og  
ikke kunde afgives paa anden Maade end  
skriftlig.

**J. J. Christensen:** Med Hensyn til  
Spørgsmaalet om, hvorvidt Eighnene skulle  
være tvungne Ombud eller ikke, har Re-  
gjeringens oprindelige Forslag, saaledes som det

blev forelagt i Landsthinget, og Landsthingets  
endelige Vedtagelse adskilt sig fra hinanden, idet  
Regjeringens Forslag gif ud paa at gjøre det  
til et tvungent Ombud, medens Landsthingets  
Forslag gif den modsatte Bet, nemlig at lade  
det blive en frivillig Sag, hvorvidt de Paa-  
gjældende ville overtage dette Hverv eller ikke.  
Forsaa vidt man opgiver det tvungne Ombud,  
kan jo, som det allerede tidligere er blevet  
fremhævet, Kommunekassen derved bebyrdes med  
en Udgift, som det ogsaa forekommer mig  
maa være Kommunekassen vedkommende. Naar  
man har haft Betæneligheder ved at gjøre  
det til et tvungent Ombud, og maaskee særlig  
fordi det ganske vist er et Hverv af en sær-  
egen Væbskaffenhed, hvis Udøvelse mulig paa  
Ndsfyllige kunde have en særegen Indvirkning  
paa Grund af deres aandelige eller legemlige  
Helbredstilstand, saa troer jeg, at man i saa  
Henseende kunde finde en Udvei, hvorved man  
kunde betrygges ligeoverfor sige Betænelig-  
heder. Af Landsthingets Udvalgs Betæneling  
fremgaaer, at Mindretallet der har villet sikkre  
sig imod en sliq Fare, ved at Vedkommende  
kunde anføre og godtgjøre saadanne Undskyld-  
ningsgrunde, som den Autoritet, hos hvem Ud-  
værelsen ligger, maatte finde fyldestgjørende  
til at fretlage en Mand for Bestillingen som  
Eighnsmand. Naar en saadan Bestemmelse  
kom ind, saa troer jeg, at der ikke længere  
var nogen særlig Grund til at nære Betænelig-  
lighed ved at paalægge Nogen den omhand-  
lede Bestilling som et tvungent Ombud. Af  
Forslagets § 5 fremgaaer det, at Justitsmini-  
steren skal lade forfatte en Veiledning for Eigh-  
synsmænd. Det er naturligviis fuldkommen  
rigtigt, men det sidste Punktum af Paragra-  
phen henstiller ganske til vedkommende Eigh-  
synsmænd, hvorvidt de ønske nogen nærmere  
Oplysning med Hensyn til Benyttelsen af Veil-  
edningen, og forsaavidt de ønske en saadan  
Veiledning, skal Løgen være forpligtet til at  
give dem den. Jeg finder det ikke saa  
fuldkommen rigtigt, at det ganske kan  
berøve paa, om Vedkommende selv fremsætter  
noget Onske; der kan jo være forskellige  
Grunde, der kunne afholde Vedkommende fra at  
gaae til Løgen, deels maaskee fordi han  
ikke nærer en saa tilbørlig Sver for Sagens